

Sygn. akt V CSK 116/17

POSTANOWIENIE

Dnia 7 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa K.K.

przeciwko Skarbowi Państwa – (...) Komendantowi Wojewódzkiemu Policji w [...] i Skarbowi Państwa - Komendantowi Miejskiemu Policji w C.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 7 września 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego w C.

z dnia 12 sierpnia 2016 r., sygn. akt VI Ca (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. nie obciąża powódki kosztami postępowania kasacyjnego,**
- 3. przyznaje adw. M.R. od Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego w C.) kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) zł, podwyższoną o stawkę podatku od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną powódce z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. skarga kasacyjna może zostać przyjęta do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Wymienione,

kwalifikowane, przesłanki wskazują, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione jedynie wtedy, gdy realizuje ona swą funkcję publicznoprawną, pozostawiając interes prywatny strony na drugim planie. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę kasacyjną, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia.

W art. 398⁴ § 2 k.p.c. ustawodawca nałożył na wnoszącego skargę kasacyjną obowiązek zawarcia w niej wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i uzasadnienia tego wniosku. Uzasadnienie ma umożliwiać ocenę, czy w danym przypadku spełnione są, wynikające z art. 398⁹ §1 k.p.c., przesłanki realizujące funkcję publicznoprawną skargi kasacyjnej. Kognicja Sądu Najwyższego na tym etapie postępowania kasacyjnego nie obejmuje oceny zasadności samych podstaw skargi kasacyjnej.

Powódka powołała przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c., to potrzebę wykładni art. 417 § 1 i art. 417² k.c. „w kontekście art. 221 k.p.k.” oraz oczywistą zasadność skargi. Druga przesłanka nie została uzasadniona, wobec czego pozostaje poza badaniem, pierwsza natomiast została uzasadniona, nad wyraz skrótowo. Badając jej wystąpienie zwrócić należy uwagę, że skarżąca przyznała, iż przepisy art. 417 § 1 i art. 417² k.c. są szeroko interpretowane z tym, że uznała, iż niedostatecznie „w kontekście art. 221 k.p.k.”. Nie jest to jednak wystarczający argument do przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania skoro skarżąca nie przedstawiła argumentacji prawnej obejmującej co najmniej wskazania wątpliwości jakie powołany przepis wywołuje w praktyce czy też nauce prawa. W tej sytuacji nie było podstawy do przyjęcia, że powołana przez skarżącą przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wystąpiła.

Z uwagi na powyższe, należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c. (w związku z art. 398²¹ k.p.c.), uwzględniając trudną sytuację życiową i majątkową powódki.

O wynagrodzeniu należnym ustanowionemu z urzędu pełnomocnikowi powódki orzeczono na podstawie § 8 pkt 6 oraz § 16 ust. 4 pkt 2 i § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. 2016.1714).

aj